

dentlige Tilfælde Stald, enten ved det til at yde Tjeneste i Politikorpset hidtil forpligtede Mandskab eller efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse ved særlig dertil komede Folk. Derom blev i Lovens § 3 bestemt, at der i Vedtagten ikke kunde optages nogen Bestemmelse, vedkommende det under Litra a. og b. Omhandlede, hvoriblandt det findes, som jeg har nævnet, der skulde medføre Udgift for Kommunens Kasse, naar Kommunalbestyrelsen erklærede sig derimod. Der have vi Reglen for Vedtagten. Men hvorledes kan det nu egentlig gaa an i en Lov, som vi forhandle to Aar efter, at Alt dette er foregaaet, ganske at kaste al den Kommune givne Betryggelse mod at paalægges Udgifter bort ved at sige, at naar Amtmanden ikke kan blive enig med Kommunalbestyrelsen om at bestemme, hvorledes Sprøiter og Brandveskaber, hvorledes Vagtere og Nattetilsyn og hvorledes Politikorpset skal være, saa skal Justitsministeren — der staar ikke Indenrigsministeren — afgjøre Sagen; saa kan Justitsministeren, om ogsaa Byraadet sætter sig derimod, paalægge Kommunen denne Udgift. Seg vil dog tillade mig at spørge de ærede Herrer, om der er nogen Sammenhæng mellem Bestemmelserne i Loven af 1871 og dem i det foreliggende Lovforslag? Det gjør mig meget ondt at se, at det ærede 6te kongevalgte Medlem (Næring) og det 3die Medlem for Kjøbenhavn (Brock), der ligesom det ærede Medlem for Helsingør (Drif) alle være Medlemmer af det Udvalg, som med fuld Samstemning fra Justitsministeren ved sin Leilighed søgte at have den Ret, der er givet i Kommunalloven, ikke ere tilstede; jeg er aldeles overbevist om, at de med Hensyn til denne Betragtning vilde støtte mig. Seg skal her tillade mig at indflyde den Bemærkning, at det ogsaa er en af de Besynderligheder, som der forekommer mig at være i det foreliggende Lovforslag, at det er Justitsministeren, som skal kunne paalægge Byraadene denne Udgift. Der er en besynderlig Uklarhed i flere af de Love, som have foreligget netop i denne Session, med Hensyn til Grændsen mellem Justitsministerens og Indenrigsministerens Myndighed paa dette Gebet. Efter Kjøbstadkommunalloven er Indenrigsministeren Kommunens Herrer — det kan vistnok gaa an at bruge dette Udtryk — og han er ifølge Lovens Bestemmelse berettiget til i et enkelt Anliggende, nemlig med Hensyn til Hænevesenet, at paalægge Kommunerne imod deres Villie at foretage Arbejder og gjøre Udgifter; men det er ogsaa det eneste Tilfælde, hvor Indenrigsministeren kan gjøre dette. At nu Justitsministeren ogsaa skulde kunne paalægge Kommunerne Udgifter, forekommer mig ikke at være formelt rigtigt, og dog er det her Justitsministeren, der skal kunne gjøre det. Vi have nylig set en Fabriklov, hvor Indenrigsministeren, som har det øverste Tilsyn med alle Fabrikantliggender, ikke er berettiget til at paabyde en Alt

Foranstaltninger, som der er omtalt, det er nemlig Justitsministeren, der med Hensyn til sundhedsfarlige Fabrikker skal paabyde det Forbudne; og i Fattigloven, hvor ellers alle Forførgelsesfager ere henlagte til Indenrigsministerens Afgjørelse, er pludselig Justitsministeren i § 9 sat ind som den, der skal afgjøre, hvorvidt der i de enkelte Tilfælde er en Forførgelsespligt eller ikke. Det forekommer mig, at det ikke ganske er uden Betydning, om man i den Henseende fastholder den rigtige Tanke. Denne er jo den, at det er Indenrigsministeren — som har Raadigheden over Kommunerne, — der kan paabyde slike Foranstaltninger, saavidt Regjeringens Myndighed strækker sig, og ligesom man i sin Tid flagebe over, at Justitsministeren havde været meget passiv ved Affattelsen af Loven af 26de Mai 1868, tror jeg, at man med Hensyn til denne Lov kan sige, at Indenrigsministeren har været noget for passiv. — Seg vender tilbage til, at den Ordning, som nu er foreslaaet, er ganske i Modstrid med den Tanke, der gaar igjennem Kjøbstadkommunalloven, og den Fortolkning, der blev givet denne ved en meget lignende Lov, Loven om Politiet udenfor Kjøbenhavn af 4de Februar 1871. Det er mig ogsaa usforstaaeligt, hvorledes den paagældende Bestemmelse — det Stykke, som begynder: Forsaavidt Kjøbstaden ikke har eget Politikorps — kan være nødvendig for Diebliffet; thi med Hensyn til den Vedtagt, som efter Lov 4de Februar 1871 skulde affattes, er det jo udtrykkelig paabudt, at der i samme skulde træffes Bestemmelser om Ordningen af Politikorpset for Udebrande eller andre overordentlige Tilfælde, enten paa den ene eller anden Maade. Disse Vedtægter maa jo være komne tilstede, og alle de Bestemmelser, som indeholdes i dette Stykke af § 1, maa altsaa være givne; derfor forekommer det mig, at dette Stykke staa overflødig; men i ethvert Fald vil der dog uimodsigelig — tør jeg maasse sige — blive en Strid mellem de Bestemmelser, hvorefter Udgifterne til samme Diemed skulde paalægges efter Loven af 1871, og de Bestemmelser, som nu gives heri, og i Følge hvilke Justitsministeren, selv om Kommunerne ikke deri ere enige, kan paalægge dem Udgifter i denne Retning. Det er Grunden til, at jeg mener, at man paa ingen Maade bør vedtage § 1 og de dertil sig sluttende Bestemmelser i §§ 2, 3 og 4, saaledes som de foreligge. Nu kunde man jo sige: Sa, hvorfor er der ikke stillet et Forslag, til hvilke Forandringer der deri burde foretages? Dertil skal jeg svare, at det er forekommet mig rettest, at det høitærede Udvalg tiligemed den høitærede Minister bleve enige om en Forandring i disse Bestemmelser, og forsaavidt der i denne Henseende maatte komme nogen Udtalelse fra den ærede Ordførers eller Ministers Side, skal jeg naturligvis gjerne tage mit Forslag tilbage. Men hvis det ikke sker, maa jeg virkelig bede det ærede Thing om at følge mig. Lad saa